

gång, åstadkommo de verkligen ett riktigt tydligt skrik.

— Stig upp, Anteus! Rör på benen, din gamle, late jätte! Här kommer en jätte, lika stor som du, som vill slåss med dig!

— Dumheter! mumlade den sömnige kolosen. Det rör mig inte vem som än kommer, för nu vill jag ta mig en lur.

Men främlingen kom allt närmare. Och nu sågo pygméerna, att om han inte var så lång som Anteus, så var han betydligt axelbredare. Ja, han måtte i sanning ha haft riktigt väldiga skuldror! Pygméerna blevo utom sig av otålighet över Anteus långsamhet och beslöto att tvinga honom att stiga upp. De fortforo därför att skrika på honom och stueko honom till sist med sina små svärd.

— Upp med dig, gamle trögmåns! ropade de. Den främmande jättens klubba är större än din. Hans skuldror är bredare än dina, och han är bestämt den starkaste av er två!

Anteus tålde inte, att man sade, att någon dödlig ens var hälften så stark som han själv. Pygméernas sista anmärkning stack honom